

SZENTMÁRTONI JÁNOS

A legkisebb királyfi

*Amikor a legkisebb királyfi is hazatér, öregén,
s csak áll, álldogál egy szegetlen házban,
egy szegetlen kenyérben,
egy bontatlan isten italában,
térdig ér a szomj,
a válasz nélkül maradt kérdések alkonya,
amelynek nyugtató és bénító fénye
mindent elönt.*

*Ne kérd tőle, hogy bocsásson meg,
csak szeresd, úgy, ahogy az ajtódon
benyit, berogy, betámolyog,
ahogy éjjelente felriaszt,
mert lázálmok gyöttrik.*

*Nem tudja még, hogy becsaptad őt,
csak azon töpreng, az emészti,
miért nőttek újra és újra a sárkányfogak,
s miért vágta mellbe az üresség
minden egyes győzelem után.*

Aranyidő, meggyfabot

*Hó kavarog, vízszintesen esik.
Táncolni volna benne jó reggelig.
De ablakon át nézem, s közben eszem.
Csak a szemem lobban, a tekintetem:*

*messzire pördül, dombról lebucskázik,
önfeledten tör a meztelen fákig...
És megakad Rajtad: eposzi férfi.
Nem tudom, hogy sikerült megidézni.*

*Komoran, feketén állsz, szelíden,
hajad vakít csupán a hófényben,
kezedben nagykőrösi meggyfabotod...
Megtisztelsz, hogy benéztél: Isten hozott!*

*Annyi mindent kéne most elmondanom,
melyeknek őrzítő csendjét hallgatom.
Egy éve már, hogy utoljára szóltam,
szavaim hűtlenül elhanyagoltam,*

*pusztába szórtam őket, vagy falra hánytam,
vagy idő előtt mind elkiabáltam.
Figyelmedre méltó így hogy lehetnék?
Sodornak sűrű napok, üres esték.*

*De most alakod megállít, felemel:
mintha egy versben ébredtem volna fel,
ahol egész lényem tör a fákig,
ahol minden érintés kivirágzik,*

*s mint a húr, peng a végtelen csíkja,
hangját szív mélyi tárgyak verik vissza;
nem fojtogat kötelesség-naptár,
ott találsz rám, ahol épp hagytál,*

*hallom atomok, percek surrogását,
a fű növést, a föld pattanását,
s ahogy a szél a diófámnál megpihen,
majd nekilódul ismét, hogy hírt vigyen.*

*Nagy ajándék ez, kétszáz éves isten!
Ha nem létezne, el kellene hinnem.
Ki nem mertél élni, mert élni akartál,
botfülűekre micsoda zenét hagytál!*

*Gyengén látókra micsoda világot!
Kishitűekre milyen világszámot!
S most, hogy kertem végében állni látlak,
ahogy botoddal igazgatod a tájat,*

*magamból is több mindent megértek:
megalkuvásba nem sodorhat érdek.
Hogy egészsé, szabaddá csak az válhat,
aki magából hasít ki balladákat.*

*Aranyidő, meggyfabot – dúdolom halkán.
Az előbb még táncolni is akartam.
Szemem keres a vad hókavargásban.
Valaki eltűnt, s maradt, akire vártam.*